

VYMAHAČ

Skutečný příběh
za hranou zákona

Ivan Galambica

VYMAHAČ

Skutečný příběh za hranou
zákona

Ivan Galambica

CITÁT

Dluh se ti do domu protáhne škvírou mezi okny, ale ven jej nevyhodíš ani otevřenými vraty.

KAPITOLA PRVNÍ

Jmenuji se Jan Beneš, je mi 26 let a moje současná adresa je v jedné české věznici. Byl jsem odsouzen za několik paragrafů, z nichž nejzávažnější je vražda. Můj souhrnný trest byl strohou mluvou rozsudku uložen na 13 let odnětí svobody.

Nechci se obhajovat, ani nalézt pochopení či odpuštění. Nechci se dokonce ani svěřovat. Důvod, proč píše následující řádky, je ten, že chci nějak svůj dosavadní život zrekapitulovat. Vychovatel zde ve věznici mi doporučil jakoukoliv zájmovou činnost. Je to úsměvné. Možná, že moje zájmová činnost budou následující řádky. Třeba mi to pomůže k tomu, abych sám sebe pochopil, abych našel odpověď na to, co jsem vlastně provedl, ale hlavně, proč se to stalo. Také by mohl můj příběh varovat i ostatní. Ale přiznám se, že o to mi vlastně ani moc nejde. Je mi to jedno. Každý je zodpovědný sám za sebe. Já za nikoho jiného nežli za sebe nezodpovídám.

Rozhodl jsem se, že nic nebudu zamlčovat. Proto také můj příběh bude jen popsáním toho, co jsem skutečně zažil. Z důvodu skutečnosti, že si nepřeji, aby můj příběh byl cenzurován zde sloužícím vychovatelem, budou jednotlivé části knihy vynášeny z vězení neoficiální cestou a až venku budou přepisovány do podoby příběhu. Proto také jistě pochopíte, že zvolené jméno Jan Beneš není ve skutečnosti mým pravým jménem.

Hlavní aktér, ten, co za tím vším stojí, totiž stále běhá na svobodě. Nejde mi o to nějak ho potopit. Ale zamlčovat nic nechci, takže povím vše, co vím, jen jména trochu pozměním.

Budu si připadat jako Julius Fučík. Tomu taky pronášeli motáky z vězení a on pak vydal svou *Reportáž psanou na oprátce*. No, když se nad tím zamyslím, tak k Fučíkovi mám docela daleko. Jediné, co nás (možná) spojuje, je skutečnost, že oba máme zkušenosti s pobytem ve vězení. Ale zde (myslím si) naše podobnost končí.

Kdybch měl hledat nějakou postavu, se kterou bych se porovnal, již dávno mě napadla jedna známá literární postava. Je to Raskolnikov. Hrdina románu *Zločin a trest*. Ten román jsem četl v patnácti. Byla to povinná četba, kterou ovšem skoro nikdo ve skutečnosti nečetl. Všichni to opisovali od dalších. Jenže já si to vážně přečetl. Nelíbilo se mi to. Ale dočetl jsem to. A nyní cítím, že to je přesně moje parketa. Raskolnikov, to jsem přesně já. Můj příběh je vlastně příběhem novodobého Raskolnikova, zasazeného do českých reálií a současné doby. To je ale trapné srovnání.

Jsem gambler, lichvář, podvodník, homosexuální prostitut, vymahač dluhů a vrah. Taky jsem znásilnil jednu ženu. Mnoha lidem jsem ublížil a mnoho svých dluhů dodnes nesplatil a zřejmě nikdy v životě nesplatím. To bych mohl mít na vizitce. Zní to strašně.

No, ale taky jsem normální kluk. Honza Beneš. Člověk. Jsem člověk, který má jméno, osud, dovede cítit radost i smutek. Jsem člověk, který má svoji matku. Člověk, co se nějak do své situace dostal. Člověk, který nějakým způsobem v určitý okamžik reagoval. Asi špatně, to je možné, to uznávám, ale rozhodně jsem nepřišel do

Prahy s úmyslem, že se ze mne stane to, co se ze mě stalo. Tedy nikdy bych nemyslel, že se stanu tím, co jsem uvedl, že jsem. Taky bych totiž mohl říci, že jsem sportovec. A myslím, že docela dobrý sportovec. Mám v karate první dan, což je docela dost. Také dobře plavu a na bench press zvedám 100 Kg. Ještě teď v pohodě udělám 80 poctivých kliků za sebou. To bych možná taky mohl mít na vizitce. Z druhé strany té vizitky. Teď jen bude záležet, na jakou stranu té mojí vizitky se podíváte jako první. Na rubovou, nebo na lícovou?

Živil jsem se půjčkami. Tedy abych byl přesnější, činností kolem půjček. Vymáhal jsem dluhy ovšem pro dvojici lichvářů. Občas jsem taky něco půjčil, ale spíše až později po mém příchodu do Prahy. Účtoval jsem si úrok, jedno procento denně. Když jsem si to tak rekapituloval, tak za necelé tři roky, co jsem se této činnosti věnoval, mi prošlo rukama možná tak dvacet miliónů. Možná víc. Nebyly to ale moje peníze.

Já sám jsem si ovšem také nežil úplně špatně. Byly okamžiky, kdy se mi dost dařilo. Myslím, že za ty tři roky jsem mohl mít příjem pro svoji osobní potřebu tak někde kolem tří až čtyř miliónů. Což dělá nějakých 150 000 korun čistého měsíčně. Průměrně samozřejmě. Někdy jsem měl peněz, že jsem nevěděl, co s nimi, a někdy jsem zase neměl ani na polívku.

Peníze jsem tehdy ale celkově neměl špatné. Teď sedím tady a můj veškerý majetek má hodnotu tak do jednoho tisíce korun. Moje dluhy jsou velké. Nevím ani kolik. Ale myslím, že tak dva, možná tři miliony. Možná víc. Nevím. Vážně.

Když jsem to tak zhruba počítal, tak jen do těch hracích automatů, v okamžicích, kdy jsem byl, jak se říká „ve formě“, jsem byl schopný naházet každý den tak padesát až sto tisíc korun. Spíše to ovšem bylo blíže k té stovce. Každý den! Já nehrál žádné mincové srágoxy. Vždycky jsem hrál jenom VLT, Dreamplaye a tak. Měl jsem takovou strategii. Prostě jsem vložil deset tisíc do jednoho automatu, dal sázku za stovku a pustil autostart. Buď mě ten automat pustil výš a já pak zvednul sázku, nebo mě totálně stáhnul, a to jsem potom šel na druhou, vedlejší mašinu a jelo se stejným způsobem dál.

Jak říkám, za večer jsem tam obvykle nechal tak padesát až sto tisíc, ale taky jsem občas něco vybral. Pamatuji si, jak jednou jsem na jednom VLT hrál hru zvanou GOLD81. Z deseti tisíc, které jsem do automatu dal, jsem měl nahráno skoro 600 000 Kč. Dal jsem pak sázku - za 1 000 Kč otočku. Tedy jedno otočení za tisícovku. Nepřišlo vůbec nic, několik otoček. Totálně mrtvo. Tak jsem 450 000 Kč vybral. Ten večer to byl veliký mejdan! Tehdy se zadařilo.

No, a když se pro změnu nedařilo, odcházel jsem z herny s tím, že si tam druhý den pro ty peníze zase přijdu. Věděl jsem, že ten a ten automat je plný, takže občas stačilo tam pak dát zase třeba desítku (deset tisíc korun) a člověk pobral peníze zpátky. To mě dovedlo dost naštvat, když jsem naházel třeba třicet tisíc do jedné bedny a nic. Pak když jsem přišel další večer a barmanka mi řekla, že mezitím tady byl nějaký cikán, dal tam tisícovku a pobral třeba padesát. No to bych vážně vraždil! Moje peníze! Jak mi někdo může brát moje

peníze? Skutečně jsem to bral tak, že v tom automatu na mě ty moje peníze ze včera měly počkat.

Protočil jsem docela dost. Myslím, že v baru U Mimoně jsou teď docela nešťastní. Ne proto, že by mě nějak zvlášť milovali, ale myslím, že jim tam málokdo dělal takový tržby, jako já. Bože, jaký já byl ale kretén! To byl jiný život. Jako by to nebyl život můj, ale když na to vzpomínám, jako by to byl život někoho jiného. Ale popořádku.

Tak odkud tedy začít? Říká se, že nejlepší to bývá od začátku.

Takže já jsem Jan Beneš. Narodil jsem se v roce 1987. Pocházím z Krnova, což je menší město ve Slezsku. Mám střední školu, měřím 198 cm, vážím... no, asi 100 kilo, odhadem. Do Prahy jsem přijel v červenci roku 2006. To mi bylo 19 let. Přijali mne na vysokou školu. Na VŠE, tedy Vysokou školu ekonomickou. Nebyl jsem tam ani jednou. Ale k tomu se dostaneme.

Do Prahy jsem přišel už v červenci proto, abych si zde našel nějaké bydlení a brigádu. Bylo mi devatenáct a měl jsem tady bratrance, který mi nabídl, že můžu pro začátek bydlet u něj.

Máma mi na cestu dala deset tisícovek. Usmažila řízky a vyslala mě do světa. Je to jak z pohádky O toulavém Honzovi. No, něco jako pohádka můj příběh ze začátku možná i byl. Možná...

Nejsem žádný buran, co padne na zadek z toho, že je v hlavním městě. Když jsem dorazil na Florenc, tak se mě ale přesto zmocnil takový svíravý pocit. Přitom k tomu ovšem nebyl skutečný důvod. Měl jsem přece před sebou dva měsíce naprosté pohody, kdy jsem si

měl jenom najít nějakou práci a bydlení, ale zatím se o mě v naprosté pohodě postará můj bratranec. Takže jaké obavy?

Bratranec se jmenoval Milan a byl to dobrý kluk. Když nám bylo čtrnáct, zkoušeli jsme spolu kouřit špeka (tedy odborně řečeno marihuanu). Mně to nic neříkalo, ale on v tom pokračoval dále. Když bydlel ještě v Krnově, tak nebyl žádný „maxihulič“. Ale občas si jointa dal. Byla s ním docela sranda. Tady v Praze se trochu zkazil a hulič se z něj skutečně stal. Ale na to jsem přišel až později.

Milan bydlel na Jižním městě v pronajatém bytě. Na stanici metra Háje. Hned na autobusovém nádraží Florenc jsem se po příjezdu seznámil s jednou pěknou blondýnou. Jmenovala se Lea, hledala autobus do Jihlavy a vypadala zmateně. Pozval jsem ji na kávu a ona šla. Měla čas, autobus jí jel za hodinu. Vyměnili jsme si telefonní čísla a docela dobře jsme pokecali.

Lee bylo 21 let, pracovala v realitách, říkala mi, jak se jí dobře daří. Mluvila o provizích v řádech desetitisíců, a kolik procent ona z toho má. Přitom měla na sobě ošoupané džíny, koženou bundu, která pamatovala i lepší časy, a čekala tady se mnou na autobus. Lea vyprávěla, jak před rokem přijela z Jihlavy bez koruny a teď díky práci v realitách je na tom opravdu, ale opravdu dobře. Praha je prostě zlatý důl. Pro šikovného člověka, samozřejmě. Pro lenocha to tady není.

Lea byla pěkná. Blondýnka, prsa dvojky, pěkná postava. Nádherný oči. Kočka. Pořád něco povídala. S holkami jsem měl nějaký zkušenosti od patnácti. U nás v Krnově se to řešilo jednoduše. Nejlepší jsou diskotéky a zábavy. Pražský holky jsem

neznal, takže jsem vlastně ani nevěděl, jak na ně, ale Lea je vlastně stejně z Jihlavy. Takže *buran* jako já.

Když jsme se loučili, dal jsem Lee pusu. Asi minutu před tím, nežli jsem jí tu pusu dal, tak jsem přemýšlel, jestli to udělám. Jestli do toho půjdu. Není to jen tak, začít z ničeho nic líbat holku. V Praze. No a pak, když jsem se rozhodl, že do toho půjdu, tak jsem si zase říkal, jakou pusu, že jí vlastně dám? Na tvář? Na pusu? Nebo rovnou klasickou ostrou líbačku? Můj táta, když ještě žil, vždycky říkal „*zlatá střední cesta*“. My s kamarády jsme to pak komolili a říkali jsme „*zlatá střevní cesta*“. Takže jsem se rozhodl pro zlatou střevní cestu a dal jí krátkou pusu na pusu. Ona se nechala políbit, naklonila se ke mně, a když jsem jí políbil, zůstala s přivřenýma očima nakloněná, jako by čekala něco víc. Vypadala trochu zklamaně, že jsem se okamžitě k ničemu dalšímu neměl. Sakra, co by chtěla? Známe se přece sotva hodinu? Tedy ty dnešní holky...! Naklonil jsem se k ní a dal jí pořádného „*francouzáka*“. Byl to snad minutový políbek a moje ruce si přitom taky přišly na své. Ona se potom pomalu odtáhla a téměř neslyšně vydechla: „*Nespěchej...*“ a utekla na nástupiště na autobus. Cestou mi zamávala a ukázala palec a malíček ruky tak, jako že si ještě zavoláme.

Hm. Prý nespěchej. Kdyby bylo na mně, já bych zůstal u obyčejné pusy. Ale je fakt, že pak bych zase na sebe byl pěkně našťvaný, jako, že proč jsem to nezkusil víc a tak. Takže vlastně ona byla z nás dvou ta chytřejší. Ale zase co je to za holku, když se takhle hned líbá s klukem, kterého sotva zná? No, nebo je to tady v Praze prostě normální. Prostě to tady tak chodí. Lidi se míjejí ve strašném

spěchu, a když je někdo s někým déle jak třicet minut, už se znají a můžou v klidu mít spolu třeba sex. Třeba. Tak je to tady v Praze zřejmě normální.

Zaklonil jsem hlavu a podíval se do sluníčka. Život je nádherný, říkal jsem si v duchu. Bylo mi devatenáct, v kapse jsem měl asi deset tisíc, právě jsem se vášnivě líbal s holkou, kterou jsem před hodinou ani neznal, a svět mi ležel u nohou. Na celé zeměkouli nebylo šťastnějšího člověka.

KAPITOLA DRUHÁ

Bratranec Milan mě ubytoval v jednom pokoji. Měl pronajatý panelákový byt 3+1, kde sám obýval jednu místnost, druhá (s balkonem) byla moje a třetí patřila nějakému studentskému páru, ale oba dva momentálně byli na prázdninách v Turnově nebo v Trutnově, to už jsem zapomněl.

Milan mi vše ukázal a vysvětlil, což zabralo asi deset sekund. Vlastně mi jen řekl: „Tady je záchod, tady koupelna a tady se zouváme. Bydlíš tady,“ a ukázal na dveře.

Vešel jsem do svého pokoje. Milan přišel asi za minutu. „Máš prý nějaký prachy, říkála máma. Jako na nájem?“

Z toho jsem pochopil, že mluvil s tetou. Už v Krnově jsme se po telefonu domluvili, že mu budu dávat 4 500 Kč měsíčně. Trochu mi ale udělal čáru přes rozpočet, protože si ode mě vzal hned 9 000 Kč s tím, že to je na dva měsíce. Tenhle a příští. Zbylo mi 1 000 korun a to bylo všechno, co jsem měl. *Inu, to to pěkně pokračuje*, říkal jsem si pro sebe v duchu.

Večer Milan přišel s tím, jestli půjdu s nimi na pivo. Trochu mě zarazilo, že se u mě objevil s nějakou holkou. Byl jsem celé odpoledne zalezlý v pokoji a nevšiml jsem si, že někdo přišel. Byla to Soňa, Milanova holka. Jít se mi moc nechtělo. Tedy vlastně chtělo. Pivo mi chutnalo, to ano, ale neměl jsem moc peněz. Milan mě

přemluvil s tím, že si dám jedno dvě a můžu jít domu. Dvě dvacký na pivo snad ještě mám, nebo ne? Hučel do mě Milan. Řekl jsem, že půjdu a zvedl se z křesla.

Od tohoto okamžiku za tři hodiny jsem seděl u osmého piva v hlučném baru, kde promítali nějaký sport na plátno na zdi, přerušovaly se tam mraky lidí a byla tam děsná sranda. Utratil jsem skoro 500 Kč. Nechápu jak, vždyť jsem měl osm či devět piv a dvě vodky. Taky jsem koupil pivo Milanovi a Soně. V rohu baru, v místnosti oddělené od lokálu, bylo asi šest hracích automatů. Rozměnil jsem si pětistovku. Automaty jsem občas hrál i dřív u nás. Automaty jsou všude stejný. Nikdy jsem nehrál za moc peněz. Tak za stovku, dvě. Občas za tři.

Teď jsem hodil dvoustovku do automatu. Už v ten okamžik, kdy si akceptor vzal bankovku, mi došlo, jakou vlastně dělám blbost. Mám pět stovek na měsíc a z toho dvě dám do bedny! Jsem hovado! Trochu mě omlouvá, že jsem byl opilý. No, ale štěstí při mně ten večer stálo. Vyhrál jsem 1 000 Kč. Vybral jsem je a hrál dál. Pětistovka, se kterou jsem přišel, putovala do zapínací kapsy u peněženky a do zadní kapsy u kalhot jsem si dal výhru. Takže jsem vlastně hrál za cizí peníze. Pokud bych prohrál, nic se neděje. Jenom přijdu o to, co jsem stejně neměl. Takže i kdybych všechno z kapsy prohrál, tak jsem vlastně neprohrál ani korunu. Docela, se mi dařilo. Vybíral jsem tu tisíc, tu dva, jednou dokonce tři a půl tisíce. Pak jsem ovšem zase do další bedny pětistovku z výhry vložil a tak furt dokola. K tomu jsem pil pivo. Hodně piva. Asi pět. A panáky. Vodku. Asi tři. Kupoval jsem Milanovi a Soně a taky jejich dalším kamarádům.

Odcházeli jsme ve tři hodiny ráno. Smrděl jsem kouřem a vím, že mi přišlo strašně k smíchu, když Soňa řekla, že jsme tam byli celkem osm hodin, což je normálně jako v práci. Strašně jsem se smál a na celé spící sídliště jsem dokola volal: „Osm hodin!“ a pořád dokola jsem opakoval tato dvě slova.

Probudil jsem se v poledne. Bylo mi tak zle, jak jen člověku může po takovém tahu být. Vstal jsem z postele a otevřel balkon. Musel jsem odhrnout povalující se oblečení. Strašně smrdělo kouřem. Na balkoně jsem se nadechnul vzduchu.

Už nikdy nebudu pít, říkal jsem si. Vešel jsem dovnitř do místnosti. Horečně jsem začal přemýšlet, kolik jsem včera utratil. Sakra! Měl jsem pětistovku a hrál jsem ty bedny. Vůbec jsem nebyl schopen dát dohromady, kolik mě ten včerejšek stál. Sklonil jsem se ke kalhotám a vyndal peněženku. Byl jsem připraven na nejhorší. Ale pětistovka byla v kapsičce za zipem. Super! Pak jsem si také uvědomil, že bych možná ještě něco mohl mít v kapse kalhot. Vždyť přece výhry jsem dával do zadní kapsy kalhot. Sáhl jsem tam. Zmačkané peníze v zadní kapse byly milým bonusem. Sedl jsem ke stolu a srovnal peníze. Jaké bylo moje překvapení. Bylo tam 6 500 Kč a účtenka s nějakým telefonním číslem. V druhé zadní kapse na mě vykukovala ještě pětistovka. Sáhl jsem pro ni a s údivem zjistil, že není sama. Bylo tam 3 500 Kč. To je paráda, to si nechám líbit! Mám opět deset tisíc! Pochopil jsem, že je to z těch včerejších výher.

No tak takový život si nechám líbit. Praha je báječná! Poměješ se, najíš se a napiješ se, automaty tě pobaví a nakonec jsi ještě

v krutém plusu. VIVA PRAHA, chtělo se mi křičet, ale místo toho jsem si raději došel na WC. Nádherný pocit mi vydržel celý den.

KAPITOLA TŘETÍ

Sehnat práci nebylo zas tak jednoduché. Bydlel jsem u Milana, každý den jsem kupoval Annonci a obvolával a obvolával. Úspěšnost byla nulová. Nakonec mi Milan měl sehnat práci někde v KFC nebo v McDonaldu, ale bylo to na druhém konci Prahy s možností nastoupit až od listopadu. A bez práce jsem si nemohl shánět bydlení. Takže první týden to byl bod nula.

Chodili jsme večer na pivo, občas jsem si zahrál. Výhra, kterou jsem vyhrál, zmizela a já byl po týdnu opět bez koruny. Režie je v Praze poměrně drahá. Hned druhý den po tom tahu, kdy jsem přijel, jsem si za výhru koupil nové džíny. A dobře jsem udělal. Alespoň něco jsem měl. Peníze zmizely. Zkoušel jsem taky hrát, ale nedařilo se, bylo hluché období. Dal jsem tam vždy tak maximálně do tisícovky, za týden to je nějakých skoro pět tisíc, řekněme. To je dost. Tedy bylo to dost pro mě.

„Tak to musíš spíš jít do nějaké herny, tohle je hlavně bar. Herna, to je jiná liga. Tam ty bedny víc dávaj, je to tak nastavený,“ řekl mi Milan, když jsem si postěžoval na neúspěchy v hraní.

Shodou okolností jsem se jel druhý den zeptat do jedné restaurace, jestli nepotřebují výpomoc. Ale i když si se mnou smluvili po telefonu schůzku, tak mi při osobním pohovoru řekli, že už vzali nějakou Ukrajinku, že pro mě nemají nic. A já se přitom do

téhle restaurace vlekl přes půlku Prahy. Hm, vážně super! Ukrajinku vzali a pro kluka z Krnova místo nemají. Zasraný Pražáci. Venku na ulici můj pohled padl na nápis *HERNA BAR U Mimoně*. Měl jsem u sebe poslední pětistovku. Jako před týdnem, pomyslel jsem si. Vydal jsem se směrem naproti a vešel dovnitř.

„Kávu? Pivo?“ zeptala se barmanka, když jsem se usadil u přístroje.

„Kolik stojí malý pivo?“

„Nápoje hráčům podáváme ke hře zdarma,“ odpověděla barmanka tónem, jako že je to snad jasný.

No tak to si dám líbit, řekl jsem si v duchu. Jak asi na tomhle můžou vydělávat? Blázni. Pivo a kávu zadarmo! Dal jsem si obojí.

„Musíte hrát,“ řekla barmanka a dodala: „Pak vám nápoj přinesu.“

Podíval jsem se na ni. „Musím hrát. Ale jistě, to já mám přeci v plánu!“

Ten den jsem odcházel z herny a v kapse měl deset tisíc. Proboha, to je tak vtípný! Opakovaně za sebou – dvakrát jsem byl na nule, a dvakrát jsem vyhrál deset tisíc. Takže je to jasný. Už nikdy nebudu mít méně nežli deset tisíc. To je jasný. Prostě VIVA PRAHA.

Následující týden probíhal v podstatě stejně. Ráno jsem se oblékl, vyrazil na metro a jel do herny U Mimoně. Cestou jsem si koupil noviny a v metru zaškrtával inzeráty. V herně jsem si pak sedl ke stolku do rohu, dal si kávu a obvolával inzerci. To trvalo asi půl hodiny. Pak jsem si dal pivo a povídal s ostatními lidmi, kteří do herny chodili. Docela jsme se skamarádili. Chodili tam povětšinou

stejní lidé. K osazenstvu herny U Mimoně bych se možná mohl zmínit trochu blíže.

Byl tam třeba Ondřej. Kluk z lékárny přes ulici. Pracoval za pultem, vydával léky, a když přišel zákazník a nevěděl přesně, co chce, Ondřej ho vždy zavedl do rohu, kde měli vystavené přípravky od jednoho svého dodavatele. Tento dodavatel dával jejich lékárně větší provize z prodeje, nežli jiní dodavatelé, takže Ondřej doporučoval jejich výroby doslova na všechno. Od menstruačních bolestí, přes akné, až po stařeckou senilitu. Byly to různé pilulky, mastičky a prášky. Ondřej občas dělal reklamu na jednu mast i v herně, a to tak, že když přišel, položil si tubu s mastí na pult a čekal, až se ho někdo zeptá, co to je. Ondřej pak vychvaloval mast a nabídl zájemci slevu. Samozřejmě se o žádnou slevu nejednalo, Ondřej nikdy mast neprodal, ale alespoň si získal svoji přezdívku. Kvůli té masti se mu říkalo Mastička. Ondřej hrál velmi pravidelně, ale neprohrával žádné velké peníze najednou. Přesto si myslím, že po těch svých dvoustovkách dokázal za měsíc prohrát tak deset až patnáct tisíc. Vždy, když se v herně rozproudila nějaká ostrá debata o ničem, říkal: „*V bajkách mluví zvířata jako lidé, v hospodách je to naopak.*“

Nebo Martin. Ten se jmenoval Nagyoffog. Jeho děda byl Maďar. Takže jeho přezdívka byla jasná. Byl to Maďar. Martin moc nehrál, jen velmi výjimečně. Často se pohoršoval, jak můžeme dávat peníze do automatů. Zhruba jednou za měsíc, někdy dvakrát, se pořádně opil a šel do bordelu. Ta návštěva ho většinou stála přibližně pět tisíc.

Měl takovou drobnou sexuální úchylku, říká se tomu pissing. Miloval, když na něj dívky čůrají.

Chodil tam i Pavel. Jeho táta byl za socialismu velká hudební hvězda. Když těsně po převratu zemřel, Pavel se snažil přes zašlou slávu svého otce zajistit si dobrý život i dnes. Ale moc mu to nešlo. Dělal dokonce to, že volal do rádií, vydával se za fanouška a nechával si na přání zahrát songy svého otce. Zkrátka žil z tantiém za písně svého táty. Ale co si budeme povídat, jeho písničky se nyní již moc nehrály. Pavel se pravidelně hlásil do všech různých talentových televizních soutěží, kde pokaždé soutěžil s nejslavnější písní svého otce. Hrál na kytaru, ne zas úplně špatně, ale vždy ho vyhodili hned v prvním kole. Alespoň připomněl slávu svého táty.

Tihle tři kluci chodili vždy dopoledne. Ondra si odbíhal na skok z práce, občas si přišel rozměnit a pokaždé si za stovku nebo dvě zahrál.

Martin dělal často noční, někde uklízel. Cestou z práce se tady zastavil, dal si pivo a taky si zahrál. Občas vydržel až do odpoledne.

Pavel byl největší „držák“. Když ho to chytlo, dovedl jet nonstop, klidně i dva dny v kuse. Jen seděl, občas hrál, občas ne, ale hlavně dost pil. Nechával si dovážet pizzu, aby nepomřel hladu, a když měl štěstí, že vyhrál, pořádal mejdany velkého rozsahu - všechny zval na panáky, bral každého kolem ramen a... zpíval písničky svého otce.

Dost často dopoledne chodil taky Filip. Filip se příjmením jmenoval Al Nassan, byl to napůl Arab, jeho máma byla Češka, otec z Libye. Zajímavé je, že i když tady se přezdívka přímo nabízela, nikdo mu neřekl jinak než Filip. Filipovi bylo asi dvacet tři let.

Studoval. Tedy tvrdil, že studuje, ale nikdy jsem ho neviděl jinak, nežli cestou na tah, nebo cestou z tahu. Filip a Pavel taky dost často popíjeli spolu a obráželi bary v Praze. Říkali tomu *spanilá jízda*. Filip taky dost hrál. Peníze měl od svého otce, který údajně dělal něco pro Kaddáfího. Když Kaddáfí zemřel, Filip držel jeden den smutek, což v praxi vypadalo, že pil černé pivo a na automatu hrál hru *After Dark*, která je podbarvená černě. Ten den měl ale štěstí, poněvadž vyhrál. A tak se prý podvečer pilo, ostatně jako pokaždé.

Dost často kolem poledne taky zavítal Papák. Ve skutečnosti to byl ing. Karel Papovský a měl ob jeden vchod svoje hodinářství. Říkal si ale přezdívkou Papák a my to respektovali. Papák nepil, jen hrál. Vždy když přišel, měl stejný rituál – dal dvoutisícovku do svého oblíbeného automatu a na něm hrál svou oblíbenou hru. Pustil otočku za padesát korun a šel si pro propisku, kterou měl za barem stále schovanou. Papák potom nandal do držátka propisky cigaretu a tu takto kouřil, poněvadž se bál, že by mu manželka na to přišla. Navíc nechtěl mít zažloutlé prsty.

Papák dost vyhrával. Vzpomínám si, jak majitel baru jeden čas za každým chodil a ptal se, jestli Papák nedělá nějaké levoty s tím automatem, že je divné, že vyhrává tolik, že ten automat je v mínusu již tři měsíce a vybírá jenom Papák. Následně ho majitel vyhodil, že už ho tam nechce.

Taky dost často chodil Pepa, tedy Josef. Býval vojákem, sloužil snad dokonce kdesi v Bosně, ale teď dělal někde ochranku nebo hlídače. Josef automaty vůbec nehrál. Jenom seděl a pil pivo. Do třetího piva byl docela dobrý společník. Pak se to ovšem zlomilo a

jediná věc, o které se dovedl bavit, byly zbraně druhé světové války. On měl přehled, to ano, ale občas byl rozhovor s ním krapet monotematický. Málokoho bavilo povídat si třeba dvě hodiny o tom, která stíhačka byla lepší – jestli Messerschmitt Bf 109, nebo Messerschmitt Bf 110C. Někoho to občas zajímalo, ale většinou stejně každý po první půlhodině diskuzí od Pepy odešel.

Taky tam chodil i Pavel. Pavel Burský. Pracoval kdesi v pizzerii jako číšník a sloužil každý den od 11 hodin. Jeho režim byl takový, že ráno vstal v šest, šel plavat, potom šel do posilovny a pak se stavil na kávu U Mimoně, aby ukázal svaly. Když měl volno, chodil boxovat na pytel a cvičit nějaký bojový sport. Pavel byl schopný a ochotný se bavit jenom o tom, jak někoho zbil, zmlátil, či uhodil. Tak trošku si myslím, že Pavel se nikdy skutečně na ulici nikdy nepral. Byl to takový salónní bijec.

Skutečně zajímavou postavou byla Eva. Eva byla odněkud z okolí Karlových Varů a živila se jako kadeřnice. Ani neznám její příjmení. Eva dovedla přijít do baru v šest večer, odcházela ve tři ráno a vypila dvanáct piv. Kouřila jak tovární komín a neustále bojovala s nadváhou. Upřímně řečeno byla poměrně při těle, taková oplácaná macatá holka. Ze začátku se stávalo, že se někdo snažil Evu dostat do postele, protože nebyla vyloženě ošklivá, ale kdo ji poznal blíž, tak už ho to rázem přešlo.

Eva byla strašná špindíra. Jako malý, i když celkem nechutný příklad, by mohlo posloužit to, co nám jednou Eva řekla, když se opila. Vyprávěla nám, že nemá peníze. Což o to, o tom ona hovořila dost často, bylo to její stěžejní téma. Ona se ovšem navíc svěřila

i s tím, že aby ušetřila, suší si své použité menstruační vložky. Skutečně, ty, které nejsou zas tak moc „jeté“, si usuší a použije příště. Myslím, že se nám všem zvedl žaludek a měli jsme pocit, že to nerozdýcháme. Eva taky měla dva psy a občas se jí stalo, že s nimi zapomněla jít ven, takže doma našla sem tam hromádku či loužičku. Kdo Evu poznal blíž, nechtěl s ní nic mít. Jediný, koho Eva skutečně lákala, byl Filip-Arab. Prase.

Bylo to jak panoptikum na orloji. A to bych se mohl třeba zmínit o Pepovi, který měl cukrovku a tvrdil, že čím víc alkoholu vypiješ, tím méně máš cukru v krvi.

Nebo třeba Otto. To byl fotbalový trenér, který přišel jednou za měsíc, ale prohrál sto tisíc, jen to fiklo.

Nebo třeba Stodolovi. Tedy oni se tak nejmenovali, ale my jim říkali manželé Stodolovi. Ve skutečnosti se jmenovali Renata a Jiří. Renata měla metr osmdesát pět, vážila tak devadesát pět kilo, prsa měla velká asi jako já hlavu. Jirka měřil přibližně sto sedmdesát a vážil šedesát kilo i s postelí. Renata, když se opila, tak se zcela bez skrupulí na baru líbala s cizími muži, občas s nimi šla za hlasitého smíchu ostatních i na záchod, a Jirka se jenom užíral. Občas se zkoušel prát, ale když byl našťvaný, tak strašně pištěl. Všichni se mu smáli. Oba nakonec odešli spolu a zítra přišli zas a zase se to opakovalo. Ani jeden z nich nepracoval, zřejmě žili z nějakých drobných podvodů, půjček, krádeží, nebo bůhví z čeho. Byli jak manželé Stodolovi, ti známí zločinci. Drželi se stále při sobě.

Byl jsem tam vždy dopoledne, a jak říkám, můj program sestával z pití kávy, čtením novin a telefonátů. A pak pivo. A samozřejmě

automat. Naučil jsem se jednu super věc – vložil jsem dvoustovku do automatu a pustil autostart. Dal jsem nejmenší sázku. Za pět korun. A odešel jsem telefonovat. Když jsem hovor dokončil, dost se mi stávalo, že jsem tam měl nahráno třeba šest stovek! Takže v průběhu toho telefonátu jsem vlastně vydělal čtyři sta. Samozřejmě taky dost často jsem prohrál, to je jasný.

Jednou, to bylo asi tak po týdně, co jsem chodil k Mimoňovi, tak jsem se tam natolik skamarádil s ostatními, že jsem domů dorazil až kolem půlnoci, napitý jak zákon káže. Problém byl ale v tom, že jsem neměl u sebe víc než tři stovky. Víc peněz mi prostě nezbylo.

Druhý den U Mimoně jsem hodil poslední dvoustovku do automatu, stovka mi zůstala na oběd. Šel jsem telefonovat. Místo, na které jsem volal, bylo obsazené. Automat mi ten den štěstí nepřál, svítla na mě nula, *GAME OVER*. Seděl jsem na židličce, popíjel kávu a vtom mi zazvonil telefon.

Normálně mi nikdo nevolá, většinou volám já. Ale teď někdo volal mně. Číslo jsem neznal, mohlo to být z nějaké práce, takže jsem to zvedl a říkám: „Prosím, Beneš.“

„No ahoj, tady Lea. Že se neozveš, Honzo. Ty jsi na mě zapomněl, nebo co?“

Jé, ozvala se Leuška. Moje kočička z autobusového nádraží. Domluvil jsem si s ní rande na zítra. Zítra v poledne, pod koněm na Václaváku. Zavěsil jsem a vtom mi došlo, že mám u sebe poslední stovku, tu na dnešní oběd. Jinak jsem bez koruny. *Sakra, kam ji vezmu? Nemám ani na zmrzlinu.* V první chvíli mě napadlo, že si půjčím od bratrance Milana, jenže ten byl věčně bez peněz a kromě